

Werldenes
dårachtiga wäsend,
och Guds barnas
åstundan at skiljas
therifrån, ...

Afzelius, Ericus

1700-1829 81 Cbza Fo1. 1728
Wittfooth

National Library
of Sweden

Verldenes dårachtiga Wåsend /
 Och Guds Barnas åstundan at skiljas ther ifrån,
 Korteligen betrachtad /
 Så /
 Then i Lifstiden

Wål = Chreborna och Dngd = ådla Matronan,

Men nu hoos GUD ewinnerligen Saliga

**Wust. MARGARETHA
 WITTFOTH,**

^{Fordom}
 Handelsmannens hår i Stapel-staden Åbo,

Habl. NICLAS SCHULTZ

Åfterlätna Anckia /

Slöt Sin Jordiska Wandel ;

Som skiedde

I A B D

Den 4. Novemb. Åhr 1728.

Och Hennes döda Kropp, med all tilbörilig
 Heder infördes til Sin ro och hwilo, i Sin
 Graf, i samma Stads Domkyrkio

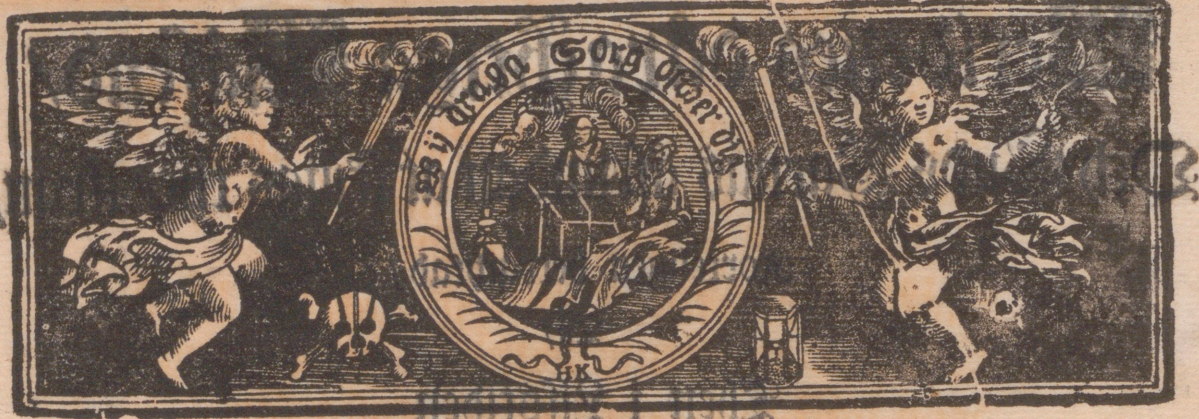
Then 14. uti samma Månad.

Eric Afzelius.

A B D,

Tryckt hoos **HERRN. C. MERREREN** Kongl. Boktr.
 i Stor-Furstendömet Finnland. Åhr 1728.

Advarsel
 Advarsel så många på thenna tiden,
 Så rasar, yrar, far til wägs,
 Som wore död och dom framliden,
 Churu mycket them thet sägs;
 Om GUD och Siälens Sällighet
 I säkerhet the slumra, drömma;
 Men lära aldrig nånsin glömma,
 Hur' the ha' drömt i ewighet.
 Wi rätt uti et Kedars wistass,
 Uti en bullersammer werld,
 Som riswes, slås, som träter, twistass,
 Som far med idel swel och flärd,
 Som sina segel spanner widt,
 På falska lufkan städse påckar,
 För åbran niger, bugar, bäckar,
 Guld-kalshwen dyrckar sent och tidt.
 Fru Lustas kyskar äro söta,
 För werldsens folk i thenna tid,
 Ut uti wällusts-sången blöta,
 Sig wältra år mäst theras idt.
 Sin säd the uti kiöttet så,
 Och efter gammal werldsens wahna,
 The uppå thenna buller-bana
 Wil fasta pålar nederflå.
 Så tanck-löst wandra nu the fläste,
 Så därligt nöta the sin tid,
 Så rasa the, som yra hästar
 (Som Skriften säger) uti strid.
 The tänckia ei rätt uppå GUD,
 Ei uppå Siälens dyrd och wärde,
 Men uti synda-nät insnårde,
 Förachta HERrens råd och bud.
 Men

Men, Werld, tu lærer en gång sinna,
Hur dærligt tu har wandrat fram,
Så får wäl se hwad tu månd' winna
Med all tin flærd och falska fram,
När nåt nåjet titt en ånda tar,
När ambre-lator blifwa alla,
Och Nectars-sötme wänds i galla,
Natt-tår tu i thet tysta far.
Wäl then! som rätt tin dårskap känner,
Sin Stål förwarar, som en Skatt,
Som efter wäsend titt ei ränner,
Men gifwer thet och tig god natt.
Ja, wäl-äst then! som saligt dör,
Som så är känd uti Guds wilja,
At han i frid från tig får skiljas,
Och wäsend titt sen aldrig hör.
Jag menar hwart Guds Barn af hierta,
Här sådant önska innerlig,
Häls när thet uti nød och smärta,
Här måste lefwa dagelig.
Så höres: **IESU!** kom, ach kom!
Från werlden och från mitt elände
Fråls mig, och gör en nådig ånde,
Med döden eller med Sin dom.
Så wet jag, at then Sälla Sjålen,
Hwars Kropp nu gifs åt sine Mor,
Af ledsna till then arga wålen,
Har suckat med en långtan stor,
Ty som Hon ei ha suttit inn
Tanck-lösa werldsens falska nöje,
Så gaf **GUD** Henne nåd at böja,
Från henne all sin hug och sinn.
At Hon så genom werlden wandrat,
I all Sin tid thet hoppas jag,
Fast Hon, som Ewæ barnen andra,
Hos Sig har funnit syndsens lag;
Jag säger thet jag hört och sedt,
Hwad Hon uti Sitt sista sade,
Hwad tro och långtan Hon så hade,
Til **IESUM** och Hans Salighet.
Nu

Nu har Hon ut Sin slända spunnit,
En Simla-Gäst är Hennes Siäl,
Thet Hon åstundat har Hon wunnit,
En Himmelsk Frögd, et ewigt Wäl.
Från nöd och jemmer, Hon utstädt,
Från korbet, som Hon tåligt dragit,
Har Siälä-Wennett Henne tagit.

Från onda werlden har Hon gådt.
Hon war en Heder-wård **MATRONA**,
När Hon war här på thenna Jord,
Nu har Hon fädt then Ähre-Krona,
Som GUD har lofwat i sitt ord.

Hon förr ju werlden ledstad' wid,
Men hwad skull' Hon nu ha för tycke
För träcken, then wi skatta mycke,
Om Hon sig wälar fora nid?

Wäl Henne! Som nu öfwer werlden,
Med Irones-Seger kämpat har,
Wäl Hon! som ei af lappris-flården
Sig winna lät, men stadig war.

Hon har migådt förut en stund,
Från Barn och Bänner affkied tagit,
Thes Kropp, som doden nederlagit,
Får sofwa sött en liten blund.
En hwar af oss skal samma wägen,
Wi bli också af lefwand' mått.
Hielp GUD, då hwar en är benågen,
Att lämna werlden och thes sätt!

O Jesu! lär oss lefwa så,
Att när oss werlden ryggen wänder,
Wi ei bland gråt och gnisland' tänder,
Wårt werldsens wäsend' ångra må!!!

